

Київ. Газета «Відомості», 5 січня, 1911 рік
«Світське життя»

«...Учора в новому приміщенні публічної бібліотеки відбувся зимовий благодійний аеробал.

На балу були присутні: його світлість генерал-губернатор київський, подільський та волинський Федір Федорович Трепов, голова міської Думи, кавалер ордена Почесного легіону його світлість Іполит Миколайович Дьяков із дружиною, всі представники міської думи з дружинами, а також повноважні посли, купці вищої гільдії, професура, відомі адвокати, лікарі, літератори, інші представники еліти та іноземні гості.

Публіку розважали три оркестри і балет міського театру.

На запрошення його світлості пана Дьякова, за сприяння якого, як відомо, було створено понад тридцять п'ять моделей аеропланів, свою надзвичайну доповідь зробив мало відомий у світському товаристві інженер Федір Фердинандович Андерс. Він закликав поважне товариство зробити внески в асигнаціях на будівництво повітряного судна, котре, за його словами, «прославить наше рідне місто», і натякнув, що «надзвичайний летючий корабель», котрий нині розробляється авіаторами-аматорами в майстернях механічного гуртка Київського політехнічного інституту на секції повіт-

ряного плавання, може надати імперії значні переваги у будь-яких бойових діях...»

Київ. Газета «Відомості», травень, 1911 рік
«Кримінальна хроніка»

«Розбійницький напад на майстерню Київського товариства повітряного плавання

Уночі невідомі розгромили майстерню авіаторів, розташовану в самому центрі міста — на розі Хрещатика та Прорізної. За першими повідомленнями поліції, напад, швидше за все, було вчинено нігілістами або радикально налаштованими представниками неканонічних сект і буде трактований як хуліганство.

У майстерні розтронені меблі й моделі аеропланів, розбитий посуд та інше майно.

Оскільки погром було вчинено вночі, жертв і постраждалих немає. Поліція веде розслідування...»

* * *

...Віктор Передері грав на роялі.

Віктор грав на роялі і думав про те, що це була б непогана фраза для початку роману.

Любовного.

Адже любовний роман був для нього новинкою, чимось забороненим для його прагматичного розуму, чимось соромітним та недоступним.

Жадібними ніздзями (і всіма, звісно, фібрами душі) він відчував терпкий аромат парфумів «Жасмин».

Це було диво — наскільки збігаються смаки!
У всьому.

Навіть у виборі аромату. Його улюбленого.

А ця музика!

Нетривіальна.

Не який-небудь заспіваний бульварний романс,
а — надзвичайна, яку він ретельно видобував зі старовинного нотного сувою, немов розгадував манускрипт.

А цей глибинний зміст давньої пасторалі, котру треба співати мовою оригіналу — з дивними словами, які здатен збагнути лише справжній поціновувач!

Нетривіальний зміст...

Те, що він любить, те, на що очікував усе життя.

І нарешті знайшов.

Дивним було й те, що ніяких передумов до такого блаженства не було.

І не могло бути!

Адже він ніколи не сподівався, що когось може привабити його рябе від дитинства обличчя, широкі вуста з ненависною перетинкою посередині і тонка червона, мов у гиндика, шия з гострим кадиком. І те, що він — звичайний інженер, хоча й зі званням офіцера морського флоту.

Беручи черговий акорд, Віктор ще раз жадібно вдихнув повітря.

Аромат жасмину ледь чутно відгонив гнилизною ріки: Нева текла прямо під вікнами його апартаментів. Але зараз його не дратувала ця виснажлива вологість, що зазвичай провокувала алергію і нежить.

Легкий рух за спиною і другий стілець, який стояв з лівого боку від нього, перед роялем, чітко говорили йому про те, що це не сон.

Що віднині він не сам-один, що гра в чотири руки не предмет його хворобливої уяви, а дійсність. Варто лише озирнутися, щоб груди наповнились гарячим, нестерпним вогнем у передчутті ночі...

Мріючи про наступні кілька годин, котрі — о дивні колізії долі! — можливо, триватимуть до ранку, Віктор не квапився озирнутися. Аби не злякати свого щастя, аби воно не випурхнуло в прочинене вікно.

Він чув, як ллється в келихи шампанське, як дзеленчать бокали і шипить, осідаючи, піна.

І — грав, грав...

Аж доки відчув легенький, невагомий дотик до шиї, від якого аж до п'ят пронизало приємне тепло. А далі перейшло у палкий жар.

Він пробіг пальцями по клавішах і...

...впав на них головою, зробивши останній акорд, не прописаний у пожовклому нотному сувої...

Санкт-Петербург, 13 травня, 1911 рік

...Муся терпіти не могла двох речей: засинати і прокидатися.

Засинати — бо вважала, що сон марнує час, відбирає частину життя, а прокидатися — тому що її сни зазвичай були кольоровими та насичені подіями.

У таких протиріччях Мусі завжди було важко знайти золоту середину.

Вона її і не шукала, адже завжди була максималісткою.

Щільні оксамитові штори затуляли світло, але блідий промінець все ж таки прокрався до спальні і прохолодною указкою, мов учителька гімназії, безцере-

монно вказував на суцільний безлад, який Муся полюбляла звечора залишати у своїй кімнаті.

Була б матуся живою, певно, не допустила б цього!

На килимі — капці, панчохи з підв'язками, спідниця, трохи далі від неї — нижня, корсаж, сорочка. Ніби хтось речами прокладав шлях до ліжка.

Довкола ліжка було не краще: купами і стосами валялися книжки і брошури з круглими жовтими слідами на сторінках від кухлика з чаєм.

Саме ж ліжка, мов осіннім листям, було притрушено різного штибу газетами і журнальчиками — «Вісник поліції», «Поліцейські відомості», «Відомості с.-петербургського градоначальства і с.-петербургської міської поліції».

Муся, а точніше Марія Матвіївна Гурчик, донька обер-поліцмейстера Санкт-Петербурзького розшукового департаменту, генерала Матвія Івановича Гурчика, була справжньою книгоманкою.

Проте коло її уподобань торкалося досить дивного і не властивого панночці такого ніжного віку читива.

«Криміналістична ідентифікація», «Побудова і аналіз версій», «Засоби криміналістичної експертизи та техніка фіксації доказів», «Різновиди ідентифікації людини» — ось чим був усяяний перський килим довкола ліжка.

Усі брошури були рясно покреслені олівцем, загнуті сторінки робили їх пухкими, схожими на торт наполеон виробництва кондитера Пошибеєва. У центрі цього нічного книжкового натюрморту знаходилася досить нова брошура понурого сірого кольору, типово белетристична, з красномовною назвою «Ескорт у смерть» під авторством такого собі «писайла», відрекомендованого на обкладинці як д-р Шерл.

